

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

AGAPA CRESTINEASCA

Duminică, 6 Martie 2016, după savarsirea Sfintei Liturghii, sunteți invitați să participați la **AGAPA FRATEASCA** lunară pregătită de un grup de familii de la Biserica noastră. Avem astfel posibilitatea să contribuim și pe această cale la întărirea și desăvârșirea legăturii tainice create prin rugăciune între cei ce se străduiesc să-L urmeze pe Domnul nostru Iisus Hristos și să continuăm tradiția agapelor, începută de Sfinții Apostoli. Din meniu nu vor lipsi diverse aperitive, peste și salată, desert, fructe, bauturi. Fiecare participant va aduce voia bună. Bucurați-ne cu prezența și bunăvoința fraților voștri! Veniți însoțiți de familie, prieteni și cunoscuți!

Dumnezeu să vă rasplatească generozitatea!

Tabăra pentru copii și tineri "Sf. Filoteia" a Arhiepiscopiei Ortodoxe Române din cele două Americi, 3 iulie - 6 august 2016

Anul acesta tabăra de vară a Arhiepiscopiei noastre va începe la data de 3 iulie și se va încheia pe data de 6 august. Tabăra va fi organizată la "Faith and Heritage Center", proprietatea Catedralei Sf. Împărați din Chicago la 4160 102nd Ave., Allegan, MI 49010. Programul include participarea la slujba de dimineață și seara, dans popular, pictură de icoane pe sticlă, ore de muzică, limba română, lectură, discuții libere și activități sportive (volei, tenis, baschet, fotbal), drumeții și multe altele. Numărul de locuri de cazare pentru copii este de 50.

LITURGICAL PROGRAM OF THE WEEK FEBRUARY 29 - MARCH 6

Wednesday, March 2: The Akatist of Saint George	6.30 PM
Friday, March 4: The Akathist of Saint Nicholas	6:30 PM
Saturday, March 5: Matins, Divine Liturgy, Memorial Service	8:30 AM
Vespers	6.30 PM
Sunday, March 6: Matins and Divine Liturgy	8:30 AM
Communal Meal at Saint Teresa Church	1.00 PM

Preot Paroh Marius Daniel Dumitrescu
718 784 4453 - fix ; 917 592 2571 - mobil

EVANGHELIA DIN DUMINICA A 34-A DUPA RUSALII

Zis-a Domnul pilda aceasta: Un om avea doi fii. Și-a zis cel mai tânăr dintre ei tatălui său: Tată, dă-mi partea ce mi se cuvine din avere. Atunci el le-a împărțit averea. Dar nu după multe zile, adunând toate, fiul cel mai tânăr s-a dus într-o țară depărtată și acolo și-a risipit averea trăind în desfrânări. Și, după ce a cheltuit totul, s-a făcut foamete mare în țara aceea și el a început să ducă lipsă. Și, ducându-se, s-a alipit el de unul din locuitorii acelei țări și acesta l-a trimis la țarinile sale să pască porcii. Și dorea să-și sature pânțelele din roșcovele pe care le mâncau porcii, însă nimeni nu-i dădea. Dar, venindu-și în sine, a zis: Câți argași ai tatălui meu sunt îndestulați de pâine, iar eu pier aici de foame! Sculându-mă, mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: Tată, am greșit la cer și înaintea ta; nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Fă-mă ca pe unul din argașii tăi. Și, ridicându-se, a venit la tatăl său. Dar, încă departe fiind el, l-a văzut tatăl său și i s-a făcut milă și, alergând, a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat. Atunci i-a zis fiul: Tată, am greșit la cer și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Iar tatăl a zis către slugile sale: Aduceți degrabă haina lui cea dintâi și-l îmbrăcați și dați inel în mâna lui și încălțăminte în picioarele lui; apoi, aducând vițelul cel îngrășat, înjunghiați-l, ca mâncând, să ne veselim, căci acest fiu al meu mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat. Și au început să se veselească. Iar fiul cel mare era la țarină. Când a venit și s-a apropiat de casă, a auzit cântece și jocuri. Atunci, chemând la sine pe una dintre slugi, a întrebat ce înseamnă acestea. Iar ea i-a spus: Fratele tău a venit și tatăl tău a înjunghiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a primit sănătos. Și el s-a mâniat și nu voia să intre; dar tatăl lui, ieșind, îl ruga. Însă el, răspunzând, a zis tatălui său: Iată, de atâția ani îți slujesc și niciodată n-am călcat porunca ta. Și mie niciodată nu mi-ai dat un ied, ca să mă veselesc cu prietenii mei. Dar când a venit acest fiu al tău, care și-a mâncat averea cu desfrânatele, ai înjunghiat pentru el vițelul cel îngrășat. Tatăl însă i-a zis: Fiule, tu totdeauna ești cu mine și toate ale mele ale tale sunt. Trebuia însă să ne veselim și să ne bucurăm, căci fratele tău acesta mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat. (LUCA 15, 11 - 32)

Logica lumeasca sau ratiunea duhovniceasca

Logica lumească se bazează pe raționalitatea gândirii omenești: analiză, sinteză, deducții... Spre deosebire de ea, rațiunea duhovnicească este proprie inimii curățite și luminate de harul dumnezeiesc. Ochii inimii curate văd nepovestitele căi și judecăți ale Domnului, sensul ascuns al lucrurilor și întâmplărilor, fără să trebuiască mai întâi să „punem lucrurile pe căprarii” și apoi să le „aducem la același numitor”.

Omul aflat departe de Dumnezeu nu poate să înțeleagă adevărurile vestite de Sfântul Duh, și le consideră nebunie. Potrivit Apostolului Pavel, despre aceasta se judecă duhovnicește - dar omul duhovnicesc toate le judecă, pe el însă nu-l judecă nimeni, căci „cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-L învețe pe El?” Noi însă avem gândul lui Hristos (1 Cor. 2,14-16). Am avut prilejul să consult oamenii care gândeau exclusiv în categorii materiale: în categoriile conturilor din bancă și relațiilor, faptelor dovedite științific etc. Până și simpla menționare a celor duhovnicești le stârnea râsul, iritarea și repulsia. Atâta timp cât dau dovadă de înțelegere, convorbirea se leagă; cum le propun să privească situația de pe alte poziții și să lămurească cine câtă dreptate are, stârnesc în ei o furtună de emoții, de la autojustificare și agresivitate la închidere în sine și descurajare. Omul își pierde interesul, devine distant sau bătăios.

Orice argumente duhovnicești sunt respinse prin tăcere sau prin replici de genul: „Astea sunt vorbe goale, haideți să discutăm mai la obiect”; „Eu nu cred în supranatural”; „Vinovați sunt alții, și prin urmare nu văd ce sens are să discutăm în ce scop mi-a fost dat să trec prin asta”; „Nu înțeleg despre ce e vorba”. Dacă interlocutorul cârtește: „Unde Se uita Dumnezeu atunci?! De ce nu m-a apărut și nu m-a prevenit că o să se întâmple o nenorocire?” nu va găsi și nu va accepta imediat răspunsul. Trebuie mai întâi să se liniștească. Atunci va apărea șansa de a afla din ce cauză Domnul a găsit de cuviință să altereze atât de dur (sau brusc, dureros, ireversibil) ordinea obișnuită a vieții: relațiile stabilite, starea de sănătate, situația financiară, reputația socială etc.

Adeseori e pusă întrebarea: „Pentru ce s-a abătut necazul asupra mea?” Din păcate, asta simplifică excesiv problema și, în esență, ne abate în planul juridic, legalist. Mult mai productiv e să reflectăm cum de și în ce scop s-a abătut necazul asupra noastră. Întrebarea: „De ce?” privește mecanismele și căile apariției lui, iar „În ce scop?” - țelurile și menirile lui. Dacă răspunsurile la aceste eterne întrebări sunt constructive, este mai ușor să ne dăm seama de sarcina pe care ne-a dat-o Domnul. Rezultatul cel mai remarcabil al acestei conștientizări este curățirea, vindecarea și transfigurarea duhovnicească. Un exemplu remarcabil în acest sens citim la starețul Paisie Aghioritul. Alături de o mănăstire trăia o văduvă, care de ani de zile mergea la cimitir și se tânguia la nesfârșit. Soțul ei fusese omorât de fasciști, iar fiica murise la vârsta de 19 ani din cauza unei boli de inimă. Nefericita rămăsese singură pe lume. Dând frâu liber durerii, ea se lovea cu capul de lespede de mormânt și tulbura lumea dimprejur cu strigătele ei. Oamenii miloși o «luceau acasă, dar ea se întorcea. Aprecierea exterioară, superficială a acestor nenorociri dă naștere mâniei și cărtirii: „Ce nebunie! Ce nedreptate! De ce a îngăduit Dumnezeu așa ceva? Ce cruzime!” Și femeia zdrobită de amărăciune, fiind departe de Biserică, gândea tocmai așa: lumește.

Odată, părintele Paisie s-a dus la cimitir și a ascultat-o pe văduva nemângâiată. Aceasta se plângea de soartă și dădea vina pe Dumnezeu. După ce femeia și-a vărsat oful, părintele a zis: „Pe soțul tău l-am cunoscut. A fost un om foarte bun, a murit luptându-se pentru patrie, îndeplinind o datorie sacră. Dumnezeu nu va fi nedrept cu el. După moartea soțului tău, Dumnezeu ți-a lăsat fiica vreme de câțiva ani; aceasta a trăit cu tine, și ai avut o

anumită mângâiere. Pe urmă, Dumnezeu, văzând totuși că fata s-ar fi abătut, poate, de la calea dreaptă, a luat-o de aici în buna așezare sufletească în care se afla. El a făcut asta ca să o mântuiască.”

Starețul a întrebat: „La ce te gândești acum? lubești lumea?” „Nu vreau să văd pe nimeni și nimic!”, a răspuns văduva. „Iată, a explicat străvăzătorul, lumea a murit și pentru tine. Durerea te ajută, și nimic lumesc nu te interesează. Astfel, foarte curând veți fi cu toții împreună în Rai. Pe cine a mai cinstit Dumnezeu cum te-a cinstit pe tine? Înțelegi asta?” După această convorbire, nefericita a încetat să mai țipe și să se mai tânguiască la cimitir. Imdată ce și-a dat seama de înțelesul cel mai profund al vieții și a priceput lucrările tainice ale Proniei, s-a liniștit. Necredința în Dumnezeu și în viața veșnică ne lipsesc de mângâierea și tihna adevărată. Chinându-ne, nu-i vom aduce vreun folos răposatului. După părerea starețului Paisie, „câteodată încercările prin care trecem sunt niște antibiotice pe care Dumnezeu le dă spre vindecarea sufletului”. Omul primește „după ceafă”, și inima lui se îmbânzește. Bineînțeles, Domnul știe și fără să trimită încercări în ce stare se află fiecare -dar întrucât noi nu știm, îngăduie să trecem prin ele ca să ne cunoaștem pe noi înșine, să ne descoperim patimile ascunse și „să nu avem pretenții exagerate în Ziua Judecării”, deoarece chiar dacă Dumnezeu ar închide ochii în ce privește patimile noastre și ne-ar lua în Rai așa cum suntem, și acolo am ridica valuri de indignare și de nemulțumire. De aceea, Domnul îi îngăduie diavolului să scuture din noi prin ispite praful patimilor, și prin necazuri sufletul se smerește și se curățește - „iar după aceea Dumnezeu ne umple de harul Său”.

Konstantin V. Zorin

Cum putem să dobândim Duhul Sfânt?

Cele mai cunoscute și mai eficiente mijloace pentru dobândirea Duhului Sfânt, conform cu învățătura Sfințelor Scripturi și cu experiența marilor sfinți, sunt următoarele:

1. Inima curată și trupul neîntinat.
2. Smerenia.
3. Ascultarea de glasul lui Dumnezeu.
4. Rugăciunea.
5. Devotamentul de zi cu zi.
6. Citirea și ascultarea Sfințelor Scripturi.
7. Tainele Bisericii noastre și, în mod special, Sfânta Împărtășanie.

Orice suflet credincios poate să se umple de Duhul Sfânt dacă se curățește de păcat, dacă se izbăvește de egoism și se eliberează de mândrie. Duhul Sfânt este mereu în jurul nostru și dorește să intre în lăuntrul nostru, dar faptele noastre rele ne înconjoară ca un zid tare de piatră. Și păcatele noastre, ca niște paznici sălbatici, îl alungă departe de noi și nu-l lasă să se apropie. Orice păcat îl alungă pe Duhul Sfânt. **Cele mai urâte păcate de El sunt însă dintre cele trupești – desfrânarea, iar dintre cele sufletești – mândria.** Duhul Sfânt, curățenia desăvârșită, nu poate niciodată să se sălășluiască în omul întinat cu păcate. Cum să rămână în inima noastră, când aceasta este plină de griji, poftă și patimi?

Sfântul Inochentie al Moscovei